

ת"פ 4179/02/23 - מדינת ישראל נגד תמייר ח'לאילה (עוצר)

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 23-02-4179 מדינת ישראל נ' ח'לאילה(עוצר)
בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן נשיא
המאשימה
בעניין: מדינת ישראל

נגד
הנאשם
תמייר ח'לאילה (עוצר)

זכור דין

כתב האישום וההלים

1. הנאשם הורשע, על פי הودאותו, בחמשה כתב אישום במסגרת צירוף תיקים, כמפורט להלן:

(-) בתיק העיקרי הורשע הנאשם בעבירות גנבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן - חוק העונשין). בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 29.12.22, הגיע הנאשם לבית חולים בנהריה לצורך הכנה לניתוח. הנאשם ניצל שעת כושר ונגב מכשיר טלפון מסוג אייפון 13 בשווי 4,000 ₪ לשירות לאישה שטופהה אותה עת במחלקת נשים. הנאשם אוטר על ידי השוטרים כשהמ构思ר בחזקתו והוא הושב למצלוננת. (להלן - התקיק העיקרי).

(-) במסגרת ת"פ 23-08-18908, הורשע הנאשם בעבירות של גנבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין; שימוש ברכיב חיוני, לפי סעיף 40(ב)(2) לחוק שירותים תשלום, תשע"ט - 2019 (להלן - חוק שירותים תשלום); והחזקת רכיב חיוני לפי סעיף 40(ב)(1) לחוק שירותים תשלום. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 06.03.23 נגב הנאשם לבית חולים בנהריה את ארנקה של המתלוונת שהכיל מסמכים אישיים, כרטיסי קניה בסך 450 ₪ ושני כרטיסי חיוב. בהמשך, ביצעה הנאשם שלוש עסקאות בכרטיסי החיבור בסך כולל של כ- 310 ₪. (להלן - תיק הציגו הראשון).

(-) במסגרת ת"פ 44893-05-23 (מתוקן) הורשע הנאשם בשתי עבירות גנבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ובשתי עבירות פריצה לדירה מגורים לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין. בהתאם לaioshom הרាតון, ביום 09.05.23 התפרץ הנאשם לבית ביישוב عمקה באופן שרים תריס גליל, פתח חלון שהיה סגור אך לא נעול ונכנס לדירה. הנאשם חיטט בארונות וgend מבזק נרתיק תכשיטים ששוויים מוערך באלפי שקלים. על פי האישום השני, ביום 15.05.23 התפרץ הנאשם לדירה במושב אלקוש דרך חלון הדירה לאחר שטיפס על מדחס מגן ופתח את רשת החלון. הנאשם חיפש בארון בגדים, נגב סך של 3,000 ₪ ועצב את הדירה. (להלן - תיק הציגו השני).

(-) במסגרת ת"פ 23-07-20435 (מתוקן), הורשע הנאשם בעבירות גנבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ופריצה לדירת מגורים לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתוב האישום ביום 06.05.23 התפרץ הנאשם לדירה במצפה אב"ב בכר שחסיט הרשות ונכנס דרך החלון לדירה וגנב ממנו מכשיר טלפון סלולרי, שעון זהב, שרשרת ומספר תליונים. (להלן - תיק הציגוף השלישי).

(-) במסגרת ת"פ 23-07-54142 (מתוקן), הורשע הנאשם בעבירות גנבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין ופריצה לדירת מגורים לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין; גנבה מורכב לפי סעיף 413(א) לחוק העונשין, שימוש ברכיב חינוי, לפי סעיף 40(ב)(2) לחוק שירותו של עם; הסגת גבול לפי סעיף 447(א). בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 31.03.23 התפרץ הנאשם לבית ביישוב אחר דרך החלון חדר העבודה, אשר היה סגור אך לא נועל. בmund זה גנב הנאשם שני מחשבים ניידים, אחד מהם בשווי 2,500 ₪, תיק ובתוכו טליפון בשווי 4,000 ₪ ושעון יד בשווי כ-143 ₪. הנאשם שני מושגים אישים וכקס מזומן בסך 150 ₪. הנאשם עשה ביוםיים שלאחר מכן את הרכבת ארנק ובו פנקס שייקים, שלושה כרטיסי חיוב, מסמכים אישיים וכקס מזומן בסך 50 ₪. הרכבת עשויה ביחסו וגנב מתאם הרכבת ארנק ובו פנקס שייקים, ביחס עשרה הזדמנויות שונות ורכש מוצריים שונים בסכום כולל של 2,313 ₪. (להלן - תיק הציגוף הרביעי)

טייעוני הצדדים והראיות לעונש

2. ב"כ המאשימה הגיש טיעונים בכתב והשלים טיעוני על פה. נטען כי מעשי הנאשם פגעו לא רק בקניינו של אדם, אלא גם בתחומי הביטחון, בפרטיות וביכולתו של האדם לחוש בטוח ומוגן. נטען כי מדובר בשלל עבירות רכוש ובهن פריצה לדירה וגניבת רכוש יקר לרבות מחשבים; גנבה מבתי חולים לרבות של טלפון נייד; גנבה מורכב ושימוש לרעה בכרטיסי חיוב. כן נטען שהרכוש שנגנב לא חוזזר אלא נמכר. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונשה נפרד לכל כתב אישום כמפורט להלן: ביחס לתיק העיקרי עטרה המאשימה למתחם עונשה הנע בין 6-12 חודשים מאסר; בתיק הציגוף הראשון למתחם עונשה הנע בין 8-24 חודשים מאסר; בתיק הציגוף השני והשלישי למתחם עונשה הנע בין 12-24 חודשים מאסר בכל אחד; ובתיק הציגוף הרביעי למתחם עונשה הנע בין 18-36 חודשים מאסר. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם טען ב"כ המאשימה כי מדובר במאי שלחוותו 22 הרצאות ב-63 עבירות והוא ריצה בעבר מספר רב של מאסרים בפועל. כן נטען שהוא יטיחו לטענה שמדובר במקרה והוא יטיחו בראותיו בראותיו הזרות לאחר שחרורו. לאור כך עטרה המאשימה לעונש מאסר שלא יפח ממחש שנים וביקשה להפעיל מאסרים מותנים התלוים ועומדים נגד הנאשם במצבו בציגוף עונשה נלוות.

3. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע מתחם עונשה אחד למכלול האירועים ועתיר למתחם עונשה הנע בין 14 חודשים מאסר עד 36 חודשים מאסר. לגבי נסיבות ביצוע העבירות נטען כי מדובר ברף נמוך של חומרה וכי עבירות הפריצה לא היו אלימוט; הן בוצעו בשעות היום ללא סיכון גבוהה למפגש עם הבעלים; לא כללו גרים נזקים; וכן שווי הגנבות נמוך. כן נטען שמדובר במאי שטיחו לטענה שמדובר במקרה והוא יטיחו בראותיו בראותיו הזרות לאחר שחרורו.Liteur להטיל על הנאשם עונש מאסר בחלק האמצעי נמוך של המתחם שהציג. ביחס למאסרים המותנים טען הסגנור שהם אינם בני הפעלה ואפרט את טיעוני הצדדים בנושא בהמשך. לחלוין ביקש הסגנור להפעיל בחופף.

4. הנאשם בדברו האחרון קיבל אחריות למשון, התנצל וביקש התחשבות.

5. הצדדים חלוקים בשאלת אם מדובר באירוע אחד הכלול במספר עבירות ואישומים, או שמא לפנינו מספר אירועים. דעתך היא כי חurf הדמיון שבUberot הכספיות הכלולות בקבוצות העבירות השונות (הינו Uberot הפריצה לדירה והגנבה מבתי החולים ומרכיב) והעובדת שככל הנראה הרקע לביצוע כל העבירות הוא התמכרותו של הנאשם לסמם, ראוי לקבוע שככל אישום מהו אירוע נפרד. על נשא זה חולש כדיודן מבחן הקשר להדוק לגבי נקבע כי "בעיקרו של דבר, התשובה לשאלת מהם גדרי האירוע, תגזר מניסיון החיים, כךUberot שיש בינהן קשר הדוק יחויבו לאירוע אחד" (ע"פ 13/4910 ג'ابر נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

6. לעיתים, קרבה בזמן ובמקום והשיטתיות בבחירה עשויים להוביל לקביעה שלפניינו אירועים בעלי קשר הדוק (ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.14); רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.15)), אך הבדיקה אינה טכנית אלא משקיפה על שיקולים רבים. במקרה זה מספר שיקולים תומכים במסקנה לפיה מדובר באירועים נפרדים.

7. Uberot הפריצה לדירה בוצעו בדירות שונות, בזמנים שונים וככלפי מתלוננים שונים. Uberot הגנבה מבית החולים אכן באותו בית חולים אך בזמנים שונים וככלפי מתלוננים שונים. כך גם היה בעבירות הפריצה לרוכב שהיא מופרדת מיתר העבירות בזמן, במקום ובמהות. אין מדובר אף באירועים התלויים אחד בשני וכל אחד מהם עומד היטב בזכות עצמו והוא פרי החלטה עצמאית בוצעו. אכן, הרושם הכללי הוא מוגדות עבריתנות וחזרתיות הנובעת מהצורך לממן את התמכרותו לסם, אך אין מדובר בתכנית עבריתנית אחת המקימת את מבחן הקשר הדוק. לאור כן, השקפה על כל העבירות והאישומים כאירוע אחד, תמעט מחומרתו הכללית ולא תבטא נכונה את האופן בו יש לראות את הדברים, לרבות את האינטראס המוגן של כל מתלוון. (ראה: ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015); ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.2016); תזכיר חוק העונשין (הבנייה שיקול הדעת השיפוטי בענישה - תיקונים שונים), תשע"ז-2015). בעניין זה אפנה לעפ"ג 17-12662-08-08 מדינת ישראל נ' יעקב כהן (26.10.2017) שם נקבעו שני ביצוע והשיטתיות. כן רואו בנושא עפ"ג 17-13824-08-08 מדינת ישראל נ' דוד אוחזון ואח' (16.10.17) שם נקבעו שני מתחמים לשתי Uberot התפרצויות שונות. סיכומו של דבר, יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אישום. עם זאת, בסופו של דבר בכוונתי להטיל עונש אחד כולל (כפי שאף ביקשו הצדדים), שכן ענישה נפרדת ביחס לכל אירוע ואירוע נראית בעניינים מלאכותית ומחמירה ואף עומדת בניגוד לumedת הצדדים.

קביעה מתחמי העונש הולמים

8. פריצה לדירת מגורים פוגעת כמובן בקיינם של הבעלים. עם זאת, היא גורמת גם לפגיעה קשה בשלות רחוח, בפרטיותו ובזכותו של בעל הדירה לחוש בטוח בביתו-מבלטו (ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אוזנה (20.7.2008)). ראו גם: רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל (31.12.2008).

"Uberot התפרצויות מערערת את תחושת הביטחון האישי של כל אדם, כאשר הפורץ

נכns בעזות מצח לדירה שאינה שלו, במטרה לבצע עבירה. באotta העת, קניינו, פרטיוito וכבודו של בעל הדירה נפגעים, כאשר הוא נוכח לדעת כי אפילו ביתו - אין מbrates ... יודגש, עבירות ההתרצות למקומות מגוריים אינה עבירה "רכוש" גרידא - אף שמדובר במקרה לא להקל בראש, כי אם פגעה בלב חירותו של כל אדם ואזרה הנגרמת כאשר אדם זו חודר בריגל גסה לדליות אמותיו. מאotta העת, חרדה אוחצת בבעל הדירה העולה על יצועו, בידען כי אף בבתו שלו, בחדרו ובמיטתו - אין מוגן".

9. אף עבירות הגנבה פוגעות בKENIN הבעלים ובתחושים הביטחון שלו. בעניינו גנב הנאים בשני מקרים שונים מכשיי טלפון נידים הרואים להתייחסות שונה ומיוחדת מבחינת הערכים המוגנים הנפגעים וזאת בשל מאפיינו המייחדים של מכשיר זה, המידע שהוא אוצר ומקומו המרכזי בח"י האדם כiom (ע"פ 8627/14 **דבר נ' מדינת ישראל** (14.7.2015); דנ"פ 1062/21 **yonatan orir נ' מדינת ישראל** (11.1.2022), פסקה 29 לחווות דעתה של הנשיאה חיות). הדבר רלוונטי אף לגבי גנבת המחשבים באחת ההתרצות. ביחס לעבירות שענין שימוש לרעה ברכיב תשלום, הרי שהערכים המוגנים שנפגעו הם זכות הקניין של הבעלים, כמו גם פגעה ביציבות המסחר.

10. ביחס לנסיבות ביצוע העבירות אצין כי מדובר בהתרצותות וגנבות שלא בוצעו בדרך אלימה או אגב שימוש בכלי פריצה או שבירת חפצים. כמו כן באירועם אלו לא הייתה היתקלות עם בעלי הדירה. עם זאת, הרכוש שנגנב משמעותי והוא לא הושב לבעליים (למעט בתיק העיקרי בו נתפס הנאשם עם מכשיר הטלפון). ביחס לגנבות מבית החולמים אצין שמדובר בהתנהגות הנושא פן של כיעור וזאת לאור העובדה שבאחד המקרים היא בוצעה לפני חוליה מאושפזת. ביחס לשימוש בקרטיסי החיבור אליו מדובר במספר לא מבוטל של עסקאות אם כי בסכומים נמוכים יחסית. כן אצין שמדובר עלי שהעבירות בוצעו בשל התמכרות הנאשם לשמותיהם והצריך לממן. נקודה נוספת עניינה בכך שהרכוש לא הושב כמעט בתיק העיקרי אך שלא מיזמתו של הנאשם, אלא בשל כך שהוא נתפס כשהמcause בחזקתו.

11. מדיניות הענישה הנוגעת בעבירות של פריצה לדירה מחמירה ובית המשפט העליון קבע לא אחת שיש לנקיוט יד קשה כלפי המבצעים עבירות אלו. ראו למשל רע"פ 4789/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.7.2022) שם צוין כי "במקרים אלו נדרשת ענישה הולמת ומרתיעה בדמות עונש מסר בפועל מאחרי סורג וברית, נוכח הפשיעה הגואה ברחובות ישראל בכלל, ובאזור הנגבי בפרט. כך נדרש כדי להגביר את תחושת הביטחון במרחב הציבורי והאישית". לצורך בוחנות מדיניות הענישה הנוגעת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 512/22 **חאלד דגש נ' מדינת ישראל** (23.3.2022), בו הוטלו על הנאשם עב' פלילי 20 חודשים מסר בפועל וכן הופעל מסר על תנאי (כך ששה"כ הוטלו עליו 27 חודשים מסר) בגין פריצה לדירה שבוצעה בשעת לילה מאוחרת באמצעות מפתח מתואם; רע"פ 4789/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.7.2022), בו נידון הנאשם ל-14 חודשים מסר לאחר שהורשע בעבירות התפרצויות לדירה וגנבה. במקרה זה התפרץ הנאשם בית מגוריים בשעת לילה מאוחרת, גנב מספר פריטים בהםם טלפון נייד ו שעונים ונמלט מהמקום לאחר שהמתлонנת התעוררה משנתה והחלה לצעק. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה נع בין 13 חודשים מסר בפועל ועד 29 חודשים מסר ובית המשפט העליון הדגיש כי העונש הולם את חומרת המעשים וכי "אף לו היה נגזר על המבוקש עונש חמור יותר - לא היה מקום להקל בעונשו"; רע"פ 2251/23 **אחמד בשארה נ' מדינת ישראל** (9.4.2023) בו נידון הנאשם שפרץ לדירה, גرم בה נזק, גנב ממנו רכוש רב וכאשר נתקל בבעל הדירה דחפו. באירועו נוסף ברוח מושטרים שונים לעוצרו. על הנאשם הוטל עונש כולל של 18 חודשים מסר; רע"פ 689/20 **גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020), בו הוטלו על הנאשם 12 חודשים מסר בפועל בגין פריצה לדירה שבוצעה בדרך של שבירת סורגי חלון וגנבה של תכשיטים בשווי 6,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו

מחמיר; רע"פ 3058/18 **אביב רחמלוב נ' מדינת ישראל** (23.4.2018) בו הוטלו על נאש שפרץ לדירה וגנבה ממנה כספת, 14 חודשים מאסר תוך שנקבע מתחם הנע בין 12 חודשים מאסר ועד 24 חודשים מאסר.

12. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוגעת בעבירות של התפרצויות וגנבה מרכיבים אפנה לפסקי דין הבאים: רע"פ 7362/14 **אבו ריא נ' מדינת ישראל** (4.11.2014), בו נדחה ערעור נאש שנדון לשישה חודשים חדש מאסר בעבודות שירות בגין התפרצויות וגנבה מרכיב; עפ"ג 16-10-22186 **מדינת ישראל נ' שושנה** (10.1.2017), בו הוטלו על נאש 30 חודשים חדש מאסר (תוך הפעלת מאסר מותנה בחופף) בגין שישה מקרים התפרצויות לרכב ועבירות נלוות בהם שימוש בקרטיסי חיוב; עפ"ג 14-08-20738 **מדינת ישראל נ' ابو חאטום** (27.8.2014), בו קבע בית המשפט המחויז כי מתחם העונש ההולם עבור התפרצויות אחת לרכב (באמצעות ניפוץ השימוש) וגנבה ממנה נע בין 6 חודשים חדש מאסר ל-12 חודשים פרίча לרכב וגנבה, ועבירות נוספות, ונידון ל-8 חודשים מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי; עפ"ג 19-08-21674 **היב נ' מדינת ישראל** (23.10.2019), בו נדחה ערעור נאש שהורשע בשלושה איורים מאסר; עפ"ג 19-02-53546 **בוחבוט נ' מדינת ישראל** (22.5.2019), בו נדחה ערעור נאש שהורשע באירוע של פרίча לרכב, גנבה מרכיב וחבלה במכשיר לרכב ונידון ל-12 חודשים מאסר בפועל, מאסרים על תנאי, קנס, פיצוי ופסילה בפועל.

13. ביחס למединות הענישה הנוגעת בעבירות של גנבת טלפון סלולרי נקבע כי "אין לראות בגנבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש 'רגילה', ומכאן מגמת החומרה בענישה בעבירות אלה" (ענין דבר). בנושא זה אפנה לרע"פ 13/6365 **יפים קלינר נ' מדינת ישראל** (23.9.2013) שם נדחתה בקשה רשות ערעור ביחס לעונש מאסר של 4 חודשים שהוטל על מי שהורשע בגנבת מכשיר טלפון סלולרי; ת"פ (ב"ש) 21794-09-14 **מדינת ישראל נ' מיכאל קווצ'יקו** (25.1.2015) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין 3-12 חודשים מאסר בגין גנבת טלפון נייד מחולה מאושפז; ת"פ (נכ"ז) 18-12-36363 **מדינת ישראל נ' נחום אברהם** (12.5.2021) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד 7 חודשים מאסר בגין גנבת טלפון נייד מאדם בבית חולים; ת"פ (ראשל"צ) 18-12-17446 **מדינת ישראל נ' רומן פרמן** (1.7.2019) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשים חדש מאסר בגין גנבת טלפון נייד על ידי מאבטח באולם איורים.

14. ביחס למединות הענישה בעבירות של שימוש לרעה בקרטיסי חיוב, ראו: רע"פ 13/5212 **אדינה חצוני מדינת ישראל** (29.8.2013), בו אישר בית המשפט העליון עונש של 10 חודשים מאסר בפועל (בצירוף הפעלת מאסר מותנה) על נאשمت שהורשעה בשני אישומים של שימוש בקרטיס אשראי, גנבת קרטיס חיוב, הונאה בקרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה. במקרה זה מדובר היה במטפלת אשר עשתה שימוש לרעה בקרטיס חיוב של קשייש בו טיפולה, בסכום כולל של כ- 2,000 ל"נ; כן ראו רע"פ 14/4760 **קיטלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015) והעונשים שהוטלו על הנאים, בזיקה למספר העבירות בהן הורשע כל אחד מהם.

15. לאור כך אני קובע את מתחמי הענישה כמפורט להלן:

בכתב האישום העיקרי - ממאסר מותנה ועד 10 חודשים מאסר בפועל.

בתיק הציגוף הראשון - ממאסר מותנה ועד 9 חודשים מאסר בפועל.

בתיק הציגוף השני - מ-12 חודשים מאסר ועד 24 חודשים מאסר בגין כל אישום.

בתיק הציגוף השלישי - מ-12 חודשים מאסר ועד 24 חודשים מאסר.

בתיק הציגוף הרביעי - באישום הראשוני: מ-12 חודשים מאסר ועד 27 חודשים מאסר.

באישום השני: מספר חודשים מאסר שניית לשאת בעבודות שירות ועד 12 חודשים מאסר.

תחולת המאסרם המותנים

16. נגד הנאשם תלויים ועומדים מספר מאסרים מותנים לגביהם טענו הצדדים טענות שונות ואתייחס לטיעונים בלבד.

17. בת.פ 18-12-71077 הוטלו על הנאשם ביום 24.12.2019 שני מאסרים מותנים בצד עונש מאסר בפועל. בಗזר הדין נקבע כי תחילת התנאי היא "שנתיים מיום שחרורו". המחלוקת בין הצדדים היא מהו יום שחרורו של הנאשם ועת בשל כך שהוא שוחרר לראשונה ביום 14.12.2020 אך שב לבית הסוהר ביום 3.1.2021 לאחר שהרישון בוטל (ושוחרר שוחרר מלא ביום 11.3.2022). המאשימה טענת כי יש לראות את יום השחרור ביום בו סיים הנאשם לשאת את מלא תקופת המאסר (ולחכיסר את התקופה בה שהוא מחוץ לבית המאסר) ואף אם מדובר למעשה בפיקול תקופת התנאי הרו שמדובר בפיקול טכני שאינה משתנה את המהמות. מנגד טענת ההגנה שיש לראות את יום תחילת התנאי ביום בו שוחרר הנאשם לראשונה ללא פיקול. ככל שיקבע שחדין עם ההגנה, אין מחלוקת בין הצדדים שכל העבירותמושא ענייננו בוצעו לאחר סיום תקופת התנאי ועל כן אין תחולת למאסרים המותנים.

18. אקדמי ואומר כי בחלוקת שבין הצדדים דעתו היא כדעת ההגנה. סעיף 52(ג) לחוק העונשין קובע כי "תקופת התנאי תתחיל ביום מתן גזר הדין ואם הנידון נושא אותו זמן עונש מאסר - ביום שחררו מן המאסר... והכל כשבית המשפט לא הורה אחרת". בגזר הדין לא קבע בית המשפט הסדר שונה ולמעשה חזר על מילוותיו של סעיף 52(ג) הנ"ל. בית המשפט העליון קבע כי מקום בו שוחרר אסיר לראשונה, יש לראותו כמו שוחרר ממאסר ותקופת התנאי השיפוטי מתחילה מרגע זה. ראו:

"תקופת התנאי השיפוטית מתחילה עם מתן הרישון להתהלך חופשי, הגם שעקרונית ראשון זה ניתן לביטול, וביטולו יחזיר את הנידון לבין כותלי בית הכלא. שכן, כאשר הנידון אינו מרצה עוד עונש מאסר בפועל מללאת תקופת התנאי כאמור יعودה. על-כן, אין כל הצדקה לדוחות את מועד תחילת התנאי כאשר האסיר משוחרר לראשונה" (רע"פ 7589/97 **רחים נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(2) 651,

עמוד 6

659 (1998); ראו גם ע"פ 13/8693 **ויקטור וולטר מזרחי נ' מדינת ישראל**
(3.2.2015)

19. אם כך, תקופת התנאי השיפוטית החלה עת שוחרר הנאשם, עד מועד המאשינה, המבוקשת לעצור את מנין התקופה לאחר ביטול השחרור ברישויון, נדחתה בפסקה בשל כך שהחוק אינו מכיר באפשרות פיצול תקופת התנאי. מקרה זהה לענייננוណון בע"פ 2713/01 **חימם פחימה נ' מדינת ישראל** (26.06.2003); להלן - **ענין פחימה**, ונקבע כי "ההוראה מתיחסת למלחים מסוימים בלבד, היא קובעת מועד אחד לתחילת התנאי - הוא יום השחרור ממשרר, בגדודו נכלל אף מועד השחרור ברישויון...ואין בה ההוראה המאפשרת עצירותו". ודוק: הרצינול העומד בסיס המשקנה שיש לראות אסיר ברישויון כמי שוחרר לצורך סעיף 52(ג) לחוק העונשין, נועז בכך שמדובר למי ששוחרר בפועל וראוי אפוא להעמידו ב מבחון שקבע המסר המותנה.ברי שרצינול זה לא מתקיים כאשר הנאשם חוזר לבית המסר לריצוי מלא תקופת מאסרו, אך ההלכה שקבע בית המשפט העליון לפיה תקופת התנאי שהחלה עם השחרור ברישויון לא תיעצר לאחר ביטולו, מבוססת על הכלל לפיו אין לפצל את תקופת התנאי. כל זה עמד לאחרונה בסיס קביעתו של בית המשפט העליון בדבר מועד תחילתו של מסר מותנה מקום בו נידון הנאשם גם למסר בעבודות שירות (רע"פ 8597/20 **אליאס אשקר נ' מדינת ישראל** (8.2.2022), כך שאין לומר שחל שינוי כלשהו ברצינול שעדם בסיס החלטת פחימה. אדרבה. בית המשפט העליון שב וראה בכלל זה כמכריע לצורך מועד תחילתו של המסר המותנה אף במקרים בהם נוצרת התנגשות עם רצינול אחר.

לאור כך, אני קובע שהמקרים המותנים שהוטלו בת.פ 18-12-71077-7 אינם בני הפעלה.

20. מסר מותנה נוסף הוטל על הנאשם במסגרת ת"פ 21-07-60785. בגור הדין הוטלו על הנאשם 8 חודשים מסר מותנה "והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור ... עבירה בה הורשע בתיק זה". באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירה של פריצה לרכב בכונה לגנוב, לפי סעיף 413ו סיפה לחוק העונשין. הנאשם טוען כי הוא לא הורשע בעבירה זו בעת ואילו המאשינה טוענת כי הרשעתו CUT בעבירה של פריצה לדירה מפעילה את המסר המותנה לאור בחינה מהותית של הערכים המוגנים והיסודות הנכללים בעבירות השונות.

21. במקרה זה דעתי היא שהדין עם המאשינה וכך גם הכרעתו בפעם הקודמת ששאלת זו הובאה לפני (ראו): ת"פ 13-01-17430 **מדינת ישראל נ' הדיב** (9.5.2013); ת"פ 18-10-20168 **מדינת ישראל נ' אלבז** (13.2.2019). אນמק מסקنتי להלן.

22. CIDOU, "UBEIRAH NOSFET" המפעילה תנאי אינה רק הרשעה באותה עבירה ממש שאוזכרה בגור הדין הראשון כעבירת התנאי, אלא גם עבירות אחרות, אשר מקיימות את יסודות עבירת התנאי" (רע"פ 5798/00 **רייז ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3), 1**). עוד נקבע כי "ההשוואה הראوية אינה בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהיא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראوية היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין היסודות המתקאים בהתנגדות של הנאשם, כפי שהורשע עליהם, הלאה למשה" (ע"פ 49/80 **עמוס מסילתי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 808, 811** (ההדגשה שלי - י"ט); ע"פ 14/4517 **מוחמד מסארווה נ' מדינת ישראל** (10.3.2005)).

23. בדיקת היסודות המתקיימים בהתחנוגותו של הנאשם מלמדת בבירור כי יש להפעיל את המאסר המותנה. הנאשם הורשע בעבירה של פריצה לדירה. עבירה זו כוללת את אותן היסודות שבבעירה של פריצה לרכב (ראוי אף סעיף 413א' לחוק העונשין המחייב את ההסדר שבסעיף 405 לחוק העונשין למדנו על זהות מוחלטת ביסודות). למעשה הנסיבה לפיה מדובר בבניין ולא ברכב, אין כל הבדל בין העבירות, אך אין בכך למד שמדובר ביסודות שונים לצורך הפעלת התנאי. אף בחינת הערכיים המוגנים שעבירת התנאי באהה להגן עליהם, בהתאם למבחן שנקבע בرع"פ 6352/12 **מחמוד סודה נ' מדינת ישראל** (23.9.2012), מביאה למסקנה לפיה יש להורות על הפעלת המאסר המותנה. העבירה של פריצה לרכב באהה להגן על ערכיים בדמות פגיעה ברכשו ובפרטיותו של הבעלים וערכים אלו נפגעים אף בעבירה של פריצה לדירה. מטעם זה קבע בית המשפט המוחזק בחיפה "מה לי פריצה לרכב ומה לי פריצה לדירת מגורים? זו גם זו העבירות הפוגעות ברכוש החולת, עבירות שהמאסר המותנה נועד להרתיע את המשיב מלכצע". אשר על כן, בדיון הופעל המאסר המותנה" (ע"פ 12-10-42160 מדינת ישראל נ' האני רשות) (29.11.2012)).

24. אכן, כאשר העבירה הנוספת אינה באותו סעיף ממש שצווין במאסר המותנה, יש לבחון אם אדם מן השובב היה מבין שהתחנוגותו מפעילה את המאסר המותנה וספק פועל לטובת הנאשם (רע"פ 523/13 **שלום דזנשטייל נ' מדינת ישראל** (25.8.2015). במקרה זה איני סבור שמתעורר כל ספק והסגורו אף לא טענה זו.

על כן, אני קובע כי המאסר המותנה הוא בר הפעלה.

קביעת עונשו של הנאשם

25. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמרו להיגזר בגדרי מתחמי העונשה. לא הובא בפני כל נימוק המצדיק התחשבות בשיקולי שיקום ואף ההגנה לא טענה בנושא.

26. לצורך גזירת עונשו של הנאשם הבatoi ביחסו את הودאותו בהזדמנות הראשונה, אשר ביטה חרטה ונטילת אחריות, כמו גם שחסכה זמן שיפוטי רב ואת עדותם של עדים רבים ובינם המתלוננים. בעניין זה הבatoi גם לזכותו את רצונו "לנקות שולחן" ולתת את הדין בגין מספר לא מובטל של תיקים. כן זקفت זכותו את רצונו המוצהר לעבר הליך גמiliaה בתקופת המאסר ויש לקוות שהוא אכן יצליח לעשות כן ויפה שעה אחת קודם. בנוסף, נתתי דעתך לפגעה שתיגרם לנายนם ולבני משפחתו בעטיו של עונש מאסר ממושך. מנגד, לא ניתן שלא להביא בחשבון לחומרה את העבר הפליל המכובד. מדובר למי שמסוגל לשמש שנים פוגע באופן שיטתי ברכשו של החולת ולחובתו عشرות העבירות ברכוש חמורות בגין נושא עונשי מאסר לתקופות ממושכות יחסית. יש להטיל כאמור עונש מאסר מוחשי שיגלם בצורה ראוייה את עקרון הילימה וההרעתה אך בה בעת ישמר על יחס הולם בין מספר העבירות וחומרתן לבין מידת העונש.

27. סיכומו של דבר, לאחר שבחןתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את

העונשים הבאים:

א. 33 חודשים מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 8 חודשים אשר הוטל על הנאשם בת"פ 60785-07-21 (בית משפט שלום עכו) וזאת באופן ש חמישה חודשים יצטברו לעונש שהטלתי ושלושה יחפפו. בעניין זה הבאת' בחשבן את העונש הכלול הרואי.

סה"כ ישא הנאשם 38 חודשים מאסר בפועל החל מיום 10.5.23. כן יש לנכונות את ימי המעצר הבאים: מיום 29.12.22-30.12.22 (יום אחד) וכן 5.3.23 (יום אחד).

ג. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנתגשם לא יעבור במשך שלוש שנים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ד. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוונים כמפורט להלן:

ת"פ 54142-07-23 - ע"ת 1 ו-2 (יחדיו) סך של 6,000 ₪; ע"ת מס' 15 סך של 1,500 ₪.

ת"פ 20435-07-23 - ע"ת 2 סך של 5,000 ₪;

ת"פ 18908-08-23 - ע"ת מס' 2 סך של 500 ₪

ת"פ 44893-05-23 - ע"ת מס' 3 סך של 3,000 ₪ וע"ת מס' 14 סך של 3,000 ₪.

הסכוםים ישולמו בעשרה תשלום שווים ורצופים החל מיום 1.6.24 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד היתה לפירעון מיד.

המיאהה תמציא לתקן את פרטי המתלוונים השונים בתוך 30 יום ותביא לידיעתם תוכנו של גזר הדין.

ה. בשל סכום הפיצוי שהוטל ותקופת המאסר, אני נמנע מהטלת קנס.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

